

Flavia se také napila šťávy a pak podržela keramický pohárek ve vzduchu.

„Nubie, řekla bys, že je tenhle pohárek napůl prázdný, nebo plný?“

Nubia se zadívala na rubínově červenou tekutinu a řekla: „Napůl plný.“

„Tak to jsi optimista. Optimista vždycky všechno bere z té lepší stránky. A co myslíš ty, Jonatáne? Je napůl prázdný, nebo plný?“

Jonatán mrkl do Flaviina pohárku. „Je poloprázdný. A ani není moc dobrý. Je kyselý.“

„Vidíš?“ zašklebila se Flavia na Nubii. „Jonatán je pesimista. Člověk, který pořád očekává jen to nejhorší.“

„Nejsem pesimista,“ řekl Jonatán. „Jsem realista.“

Flavia se zasmála a podala pohárek nejmladšímu členovi čtveřice, zelenookému chlapci v zelené tunice.

„A co ty, Lupusi? Řekl bys, že je ten pohár napůl plný, nebo prázdný?“

„Nemůže říct nic, protože nemá jazyk,“ namítl Jonatán.

„Pšt!“ okřikla ho Flavia. „Tak co, Lupusi?“

Lupus si obrátil pohárek do krku.

„Hej!“ zaprotestovala Flavia. Lupus popadl svou voskovou tabulku, něco na ni napsal a hned se všichni rozesmáli. Stálo na ní:

ÚPLNĚ PRÁZNÝ

Lupus se křenil, ale hned psal dál, ani nezvedl oči. Ryl mosazným stylem do žlutého včelího vosku a pak ukázal tabulku Jonatánovi. Pod odškrábnutým voskem prosvítalo dřevo a písmena se dala přečíst: